

01-05-2018

প্ৰাতঃ মূৰলী

ওম্ শান্তি

“বাংপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোক হৈছা আত্মিক সমাজ কৰ্মী, তোমালোকে ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে,
দুঃখধামক সুখধামলৈ পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে”

*প্ৰশ্ন:- সংগমযুগত তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকল কোনটো কথাত এক্সপাৰ্ট (পাকৈত) হৈ যোৱা?

*উত্তৰ:- সকলো মনুষ্য আত্মাৰ মনোকামনা পূৰ্ণ কৰাত এতিয়া তোমালোক পাকৈত হৈছা। মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তি লাভ কৰাই মনুষ্যৰ কামনা, সেয়া তোমালোকে পূৰ্ণ কৰিব লাগে। তোমালোকে সকলোকে শান্তিৰ পথ দেখুৱাই দিয়া। শান্তি জংগলত পোৱা নাযায়, কিন্তু আত্মাৰ স্বধৰ্মই হৈছে শান্তি। শৰীৰৰ পৰা ডিটাচ (পৃথক) হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিলে সুখ-শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হৈ যাব।

*গীত:- হেৰা মানৱ, অন্তৰ দৰ্পণত তোমাৰ মুখমণ্ডল চাই লোৱা...

ওম্ শান্তি। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই বহুকাল আগতে বিচ্ছিন্ন হোৱা অতি মৰমৰ সন্তানসকলক বুজাই আছে, যিসকল সন্তানে পিতাৰ পৰিচয় পাইছে আৰু পিতাৰ শৰণাপন্ন হৈছে। সন্তানসকলে কয়, প্ৰভু আপোনাৰ শৰণাপন্ন হৈছো। শৰণাপন্ন তেতিয়াহে হ'ব পাৰে, যেতিয়া পিতাই আহি সন্তানসকলক বুজাব। ইয়াত সকলো দুখী, সেয়েহে ভক্তই ভগৱানৰ শৰণ লয়। ভাৰত এতিয়া দুঃখধাম। ইজনে সিজনক দুখ দিয়েই থাকে। পিতাই বুজায়, এয়া হৈছে তোমালোকৰ হংসমণ্ডলী। পৱিত্ৰ সন্তানসকলৰ বাহিৰে ইয়ালৈ কোনো আহিব নোৱাৰে। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, পৱিত্ৰ ভাৰতকে সুখধাম বুলি কোৱা হয় আৰু কোনো খণ্ডকে সুখধাম বুলি নকয়। ভাৰতেই সুখধাম আকৌ ভাৰতেই দুঃখধাম হৈ পৰে। এতিয়া পতিত হোৱাৰ বাবে ভাৰতবাসী অতিকৈ দুখী। কিন্তু, এই কথা তেওঁলোকক কোনেও বুজাই নিদিয়। পিতাই বুজায় - সন্যাসীসকল পৱিত্ৰ, ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰে, কিন্তু তেওঁলোকে নিজেই বন্দনা কৰে - পতিত পাৱন সীতাৰাম....। এতিয়া তোমালোক পতিত-পাৱন পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা যি এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাই হয় তেৱেঁই গোটেই বিশ্বক পাৱন কৰে। মনুষ্যই মনুষ্যক পাৱন কৰিব নোৱাৰে। এইখন হৈছেই পতিত দুনিয়া। কোনোৱেই পাৱন নহয়। কোৱাও হয় - হে পৰমপিতা পৰমাত্মা। আকৌ কৈ দিয়ে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি। শিৱোহম্, তত্ ত্বম্ (মেয়েই শিৱ আৰু তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰযোজ্য)। বেচেৰাহঁতে পিতাকেই পাহৰি গৈছে। যেনেকৈ মানুহে মদ খায়, দেৱলীয়া হ'লেও মদৰ নিচাত নিচাগ্ৰস্ত হৈ পৰে। তেনেদৰে মনুষ্যই এইটো বুজি নাপায় যে এই বিকাৰবোৰেই পতিত বনায়, সেইবাবেইতো সন্যাসীসকলেও পৱিত্ৰ হ'বলৈ ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰে। কিন্তু সেয়া হ'ল নিবৃত্তি মাৰ্গ। ইয়াততো পিতাৰ আগমণ হৈছে। যিসকল আধাকল্প ধৰি দুখী হৈ আহিছে, তেওঁলোকেই আহি শৰণ লয়। দুখী কৰোতা হৈছে মায়া। পাঁচ বিকাৰৰ মহাৰোগী। মনুষ্যক ৰাৱণে একেবাৰে অসুৰ কৰি তুলিছে। যেতিয়া সম্পূৰ্ণ দুঃখধাম হৈ যায় তেতিয়া পিতাই আহি সুখধাম স্থাপন কৰে।

তোমালোক আত্মিক সমাজ কৰ্মী। তোমালোকৰ দ্বাৰাই পিতাই সেৱা কৰোৱায় - সন্তানসকল, তোমালোকে এই ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱা। সকলো যোগৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। যদি কোনোবাই যথাৰীতি সাতদিন যোগযুক্ত হৈ থাকিব পাৰে, তেনেহ'লে বিস্ময়কৰ হৈ যাব। এনেকুৱা যোগযুক্ত অৱস্থাত কোনোবাই কোনোমতেহে তিষ্ঠি থাকিব। ঘৰৰ কথা মনত পৰিব, মন ভ্ৰমি ফুৰিব। 'সাতদিন'ৰ কথাষাৰ অতি প্ৰখ্যাত। গীতা, ভাগৱত গ্ৰন্থৰ পাঠো সাত দিনৰ বাবে ৰখা হয়। এই প্ৰথা সংগম যুগৰেই। সাতদিনৰ ভাটঠিত থাকিব লাগে। কাৰো কথা মনলৈ আহিব নালাগে। কেৱল এজন পিতাৰ লগতে বুদ্ধিযোগ লাগি থাকিব লাগে। সাতদিন এনেকৈ একৰস অৱস্থাত থকাটো অতি কঠিন। তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মাৰকো ইয়াতে আছে।

এতিয়া তোমালোকে (কল্প) বৃক্ষৰ তলত বহি ৰাজযোগৰ তপস্যা কৰা। জগদম্বাও আছে যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলো আছে। তোমালোক হৈছা সকলো মনুষ্যৰ সৰ্ব মনোকামনা স্বৰ্গত পূৰ্ণ কৰোঁতা বা মনুষ্যক মুক্তি-জীৱন মুক্তিৰ ফল দিওঁতা। তোমালোক পাকৈত। দুনিয়াত কোনেও মুক্তি, জীৱন-মুক্তি কাক কোৱা হয় সেয়া নাজানে। মুক্তি, জীৱন-মুক্তি কোনে দিয়ে? পতিত দুনিয়াত কোনে পাৱন কৰিব পাৰে? সন্যাসীসকলে শান্তিৰ বাবে ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰে। জংগললৈ যায়, কিন্তু শান্তিতো পাব নোৱাৰে। আত্মাৰ স্বধৰ্মই হৈছে শান্তি আৰু মনুষ্যই সেয়া বাহিৰত বিচাৰি ফুৰে। এয়া কোনেও নাজানে যে আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। (ৰাণীৰ ডিঙিৰ হাৰৰ দৰে) এয়া হৈছে ইন্দ্ৰিয়, লাগিলে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰা বা নকৰা। আমি আত্মাই নিজকে এই শৰীৰৰ পৰা পৃথক কৰি লওঁ। যেনেকৈ ৰাতি আত্মা শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈ পৰে। সকলো পাহৰি যায়। তাকেই নিদ্ৰা বুলি কোৱা হয়। ইয়াত তোমালোকে মাথোন শান্তিত বহা। আত্মাই কয়, মই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কাম কৰি কৰি ভাগৰি পৰিছো। অচ্ছা, নিজকে শৰীৰৰ পৰা পৃথক কৰি লোৱা। এই ইন্দ্ৰিয়বোৰ হৈছে কৰ্ম কৰিবৰ বাবে। এই জ্ঞান পিতাইহে দিয়ে। পৃথক হৈ বহি যোৱা, কোনো কথা নক'বা। কিন্তু, এনেকৈ পৃথক হৈ কিমান দেৰি বহিবা? তোমালোকে জানা যে কৰ্ম অবিহনে কোনো থাকিব নোৱাৰে। পৃথক যেনিবা হ'লাই কিন্তু লগতে লাভো হ'ব লাগিব। কেৱল পৃথক হৈ বহিলে সিমান লাভ নহ'ব। যদি পৃথক হৈ মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ লাভ হ'ব, শক্তি পাবা। পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক বুজায় - সন্তানসকল, এয়া জ্ঞান-ইন্দ্ৰ-সভা। ইয়াত তোমালোক সকলো ৰত্ন বহি আছে। কোনোবা পাথৰ বুদ্ধি যদি ইয়াত বহা তেন্তে বায়ুমণ্ডল বেয়া কৰি দিব কাৰণ তেওঁ শিৱবাবাৰ স্মৃতিত নাথাকিব। ইষ্ট-কুটুম্বৰ স্মৃতি আহি থাকিব। তোমালোকেতো নিজৰ পিতাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিব লাগে। এয়া কোনো সাধাৰণ সৎসংগ নহয়। এইখন অতি শ্ৰেষ্ঠ বিশ্ব বিদ্যালয়। কোনোবা অশিক্ষিত আহি মেডিকেল কলেজত বহিলে একো বুজি নাপাব। তেওঁকতো সোমাবলৈকে অনুমতি নিদিব। কেৱল চাই একো বুজি নাপাব। এই জ্ঞানো বিকাৰী পতিতে বুজি নাপাব। গতিকে, এনেধৰণৰ লোকক ইয়াত সোমাবলৈ অনুমতি দিয়া নহয়। কোনোৱে সোধে, মই ক্লাছলৈ আহোনে, লেকচাৰ শুনোনে? কিন্তু, ইয়াৰ দ্বাৰা একো বুজি নাপাব। এয়া বিশ্ব বিদ্যালয় - মলিনৰ পৰা স্বচ্ছ দেৱতা হোৱাৰ। ইয়াত এনেকুৱা কোনোকে অনুমতি দিয়া নহয়। পিতাকতো বুজি নাপায়। পিতাতো গুপ্ত। তোমালোকে জানা, তোমালোক বেহদৰ পিতাৰ শৰণাপন্ন হৈছা - পিতাৰ পৰা সদায় সুখী হোৱাৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। পিতাই নিজেই কয়, এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ বহুত জন্মৰ অন্তৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা প্ৰাপ্ত। এওঁ বহুতো শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰিছে। এতিয়া এওঁৰ দ্বাৰা মই সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰকথা শুনাওঁ। ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰ দেখুওৱা হয়। বিষ্ণুৰ নাভিকমলৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ উৎপত্তি। বুজোৱা হয় - বিষ্ণুৰ নাভিকমলৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ, ব্ৰহ্মাৰ নাভিকমলৰ পৰা বিষ্ণুৰ উৎপত্তি। ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী দুয়ো কেনেদৰে নাৰায়ণ-লক্ষ্মী হয়। আকৌ ৮৪ জন্ম পুৰা কৰি ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী হয়। তেওঁলোকে আকৌ গান্ধীৰ নাভিকমলৰ পৰা নেহেৰুৰ উৎপত্তি বুলি দেখুৱাইছে। এতিয়া, ইয়াততো ক্ষীৰসাগৰ নাই। এয়াতো বিষয় (বিকাৰৰ) সাগৰ। ক্ষীৰসাগৰ সত্য যুগত দেখুওৱা হয়।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা - আধা কল্পৰ পৰা মায়াই দুখী কৰিছে। ভাৰতৰ সমান দুখী কোনো নাই। ভাৰতৰ সমান সুখীও আৰু কোনো হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় দেৱী-দেৱতা ধৰ্মতো প্ৰায় লোপ হ'বই। তেতিয়াহে মই আহি পুণৰায় নতুন ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰো। এতিয়া বাস্তৱত প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকলে আহি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। তোমালোকে জানা স্বৰ্গত কোনে ৰাজ্য কৰে। শৈশৱ কালত ৰাধা-কৃষ্ণ, তেওঁলোকেই পিছলৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়গৈ। এতিয়াতো পিতাৰ আগমণ হৈছে। ভিন্ন নাম-ৰূপেৰে লক্ষ্মী-নাৰায়ণে পঢ়ে। শ্যাম বৰণীয়া ৰূপত শ্ৰীকৃষ্ণও ইয়াতে বহি আছে। পিতাই তেওঁক সিপাৰলৈ লৈ যায়। শাস্ত্ৰত দেখুওৱা হয় কৃষ্ণক পাচিত তুলি সিপাৰলৈ লৈ যায়। এতিয়া শিৱবাবা আহিছে। তোমালোক সন্তানসকলক নয়নত বহুৱাই স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। সম্পূৰ্ণ বংশাৱলী পঢ়োৱাই পিতাই কংসপুৰীৰ পৰা কৃষ্ণপুৰীলৈ লৈ যায়। এয়া এজনৰ কথাতো নহয়। ৰাৱণপুৰীৰ পৰা তোমালোক সকলোকে উলিয়াই নয়নত বহুৱাই সুখধামলৈ লৈ যাওঁ। মই তোমালোক সন্তানসকলক স্বৰ্গলৈ লৈ যাবলৈ আহিছো। তাৰ পিছত এই পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হৈ

যাব। যুদ্ধৰ কথাও শাস্ত্ৰত আছে। কিন্তু, একোকে বুজি নাপায়। এই দাদাইও (ব্ৰহ্মা) অনেক শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰিছিল। এতিয়া পিতাই কয়, এই সকলো এৰি মোক স্মৰণ কৰা। মই সকলোৰে সৎগুৰু। কলিযুগক কংসপুৰী, সত্যযুগক কৃষ্ণপুৰী বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকক ৰাৱণপুৰীৰ পৰা ৰামপুৰী বা কৃষ্ণ পুৰীলৈ লৈ যাওঁ। সুখধাম কৃষ্ণপুৰীলৈ যাবানে? গীত গায় নহয় - ভজো ৰাধা-গোৱিন্দ..... এয়া হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। এতিয়া তোমালোক পুণৰায় ৰাধা গোৱিন্দ হৈ আছে। এতিয়া তোমালোকৰ লাইট আৰু ৰাজত্ব - দুয়োটা মুকুটেই নাই। পৱিত্ৰজনেহে লাইটৰ মুকুট লাভ কৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো সদায়েই পৱিত্ৰ। তেওঁলোকে কেতিয়াও সন্যাস ল'ব নালাগে। সন্যাসীয়ে জন্ম লৈ আকৌ ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰে পৱিত্ৰ হোৱাৰ বাবে। তোমালোকৰ ২১ জন্মৰ কাৰণে এই এটা জন্মৰ সন্যাস হয়। তেওঁলোক ২১ জন্ম পৱিত্ৰ হৈ নাথাকে। তেওঁলোকে প্ৰথমতেতো বিকাৰীসকলৰ ওচৰত জন্ম লৈ পতিত হৈ যায় আকৌ পৱিত্ৰ হ'বলৈ ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰে। সেয়া হৈছে ৰজোগুণী সন্যাস। পিতাই কয় - মই জ্ঞানৰ সাগৰ। নলেজফুল (জ্ঞানৰ সাগৰ), ব্লিচফুল (আনন্দৰ সাগৰ)... মোৰেই সম্পূৰ্ণ জ্ঞান আছে। সুস্ববতন, মূলবতন, স্থূলবতন আৰু সূষ্টিৰ আদি, মধ্য অন্তৰ সম্পূৰ্ণ জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলক দিওঁ, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক ফুলৰ দৰে হোৱা। দেৱী-দেৱতাসকল হৈছেই ফুলৰ দৰে। তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ কোলালৈ আহিছা। তোমালোকে জানা, আমি শ্ৰীমতত চলি পুনৰ ৰাজ্যভাগ্য লওঁ। এয়া হৰা-জিকাৰ খেল। মায়াৰ লগত পৰাজয় হোৱা মানেই পৰাজয়, মায়াৰ লগত জয়ী হোৱা মানেই জয়। তোমালোকে সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ লগত যোগ লগাই শক্তি আহৰণ কৰি মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। তোমালোকে বুজি পোৱা - আমাৰ ৮৪ জন্মৰ নাটক পুৰা হ'ল। আমি পুনৰ ৰাজ্যভাগ্য লওঁ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ক্ষীৰসাগৰত দেখুওৱা হয়। এয়া হ'ল বিষয় সাগৰ। ৰাধা-কৃষ্ণতো সৰু শিশু আছিল। কৃষ্ণক অতি আদৰেৰে দোলনাত দোলোৱা হয়। তেওঁলোকে ভাৱে কৃষ্ণ স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ। কৃষ্ণক ১৬ কলাসম্পন্ন আৰু ৰামক ১৪ কলাসম্পন্ন বুলি কোৱা হয়। সেই কৃষ্ণই আকৌ ১৬ কলাৰ পৰা ১৪ কলাসম্পন্ন হয়। পুনৰ জন্মতো ল'বলগীয়া হয়, নহয় জানো। পিতাই বুজায় - সকলোৱেই ৮৪ জন্ম নলয়। অন্য ধৰ্মাৱলম্বী সকলে ৮৪ জন্ম নলয়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চিত ভাবে পাব লাগে। তেওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তেনেহ'লে, নিশ্চয় স্বৰ্গৰ মালিকেই বনাব। সেই পিতাৰ নিবাসস্থল পৰমধাম। আমিও তাৰ পৰাই আহো। পিতাক যথাৰীতি স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই শান্তি পাবা। মনুষ্যই কয় - পৰমাত্মাৰ লগত যোগ কেনেকৈ লগাম? তেওঁলোক বিভ্ৰান্ত হৈ পৰে। তোমালোকেতো সম্পূৰ্ণ জ্ঞান পাইছা।

পিতা আহেই দুঃখধাম আৰু সুখধামৰ সংগমত। কলিযুগৰ অন্তকালেই দুঃখধাম, সত্যযুগৰ আদি সুখধাম। দুঃখধামৰ পৰিৱৰ্তন কৰি সুখধামত পিতায়েই অধিষ্ঠিত কৰিব। বুজিবলগীয়া ইমানেই। পৱিত্ৰতা অবিহনে এই পাঠ কোনেও পঢ়িব নোৱাৰে সেয়েহে ইয়াত পতিতসকলক বহিবলৈ দিয়া নহয়। বুজাব লাগে - তোমালোক আধাকল্পৰ মহাৰোগী। মায়াই মহাৰোগী কৰি তুলিছে, সেইবাবে প্ৰথমতে ভৰ্ঠটিত ৰখা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰত্যেকৰে অকুপ্ৰেণন (বৃত্তি, কৰ্তব্য) জানিছা। শিৱ মন্দিৰলৈ গ'লে বুজিবা - এই পিতা গতি-সংগতি দাতা। সকলোতকৈ বৃহৎ তীৰ্থ হৈছে ভাৰত। কিন্তু গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। শিৱবাবাৰ নাম লুপ্ত কৰি দিছে। শিৱবাবাহে আহি সকলোকে দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ কৰে। বাকী পানীৰ গংগাতো পতিত পাৱনী নহয়। সেয়াতো পাহাৰৰ পৰা ওলাইছে। গংগাক পতিত পাৱনী বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব। ইয়াকে অন্ধশ্ৰদ্ধা বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যই কি কি কৰি থাকে! গীত গায় - মনুষ্যৰ নিচিনা দুৰ্লভ জনম নাই। সেই দুৰ্লভ জন্ম তোমালোকৰ এতিয়াৰ, যেতিয়া পিতাৰ আগমণ হয়। এয়া তোমালোকৰ অমূল্য জন্ম। তোমালোকে পৱিত্ৰ হৈ ভাৰতক স্বৰ্গ বনাই দিয়া, সেয়েহে শিৱশক্তি ভাৰতমাতা বুলি গায়ন কৰা হৈছে। তোমালোকে জানা - পিতাই পৱিত্ৰতাৰ সহায়েৰে কেৱল ভাৰতকে নহয়, সমগ্ৰ দুনিয়াকে পৱিত্ৰ কৰে। যিসকলে পৱিত্ৰতাৰ সহযোগ দিয়ে, মনমনাভৰ হৈ থাকে, তেওঁলোকেই সহায়কাৰী। ইয়াৰ অৰ্থও তোমালোকে জানা। এই দাদাইও (ব্ৰহ্মা) নাজানিছিল। এওঁ বহুতো গুৰুৰ শিষ্য হৈছিল। শাস্ত্ৰ পঢ়িছিল। সেই বাবেই পিতাই কয়, কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা। ময়েই তোমালোকৰ সৰ্বস্ব হওঁ। গতি-সংগতিৰ দাতা হওঁ।

মনুষ্যতো পতিত। এতিয়া তোমালোক শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ আহিছা, ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। এইটো নিশ্চয় অবিহনে কোনো আহিব নোৱাৰে। আহিলেও আৰু বেছি অশান্তিহে বিয়পাই দিব। তোমালোকে ভাৰতক শান্তিৰ শিখৰলৈ লৈ যোৱা। এয়া হৈছে স্থাপনৰ কাৰ্য্য, যিটো মনুষ্যই কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকেও শিৱপিতাৰ সহায়তহে কৰি আছা। তোমালোকে কি পুৰস্কাৰ পোৱা? স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। এনেকুৱা পিতাৰ হৈও নিশ্চয় বুদ্ধিৰ নহ'লে মায়াই একেবাৰে গ্ৰাস কৰি ল'ব। আছা। অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰায় মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) এই এটা জন্ম পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা সন্যাস লৈ পিতাৰ সহায়কাৰী হ'ব লাগে। পৰিত্ৰতাৰ সহযোগ দিব লাগে আৰু মনমনাভৱ হৈ থাকিব লাগে।
- (2) ভাৰতক শান্তিৰ শিখৰলৈ লৈ যোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে। এই শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈ পিতাৰ স্মৃতিত থাকি শক্তি আহৰণ কৰিব লাগে। শান্তিৰ দান দিব লাগে।

***বৰদান:-** সদায় পিতাৰ সমান হৈ নিজৰ সম্পন্ন স্বৰূপৰ দ্বাৰা সকলোকে বৰদান দিওতা বৰদানী মূৰ্ত হোৱা।

ভাৰতত বিশেষকৈ দেৱীসকলক বৰদানী ৰূপত স্মৰণ কৰা হয়। কিন্তু, এনে বৰদানী মূৰ্ত তেৱেঁই হয় যি পিতাৰ সমান আৰু সমীপত থাকোতা হয়। যদি কেতিয়াবা পিতাৰ সমান আৰু কেতিয়াবা পিতাৰ সমান নোহোৱা, কেৱল স্বয়ং পুৰুষাৰ্থী হোৱা, তেতিয়া হ'লে বৰদানী হ'ব নোৱাৰিবা কিয়নো পিতাই পুৰুষাৰ্থ নকৰে, তেওঁ সদায় সম্পন্ন স্বৰূপত থাকে। গতিকে যেতিয়া সমান অৰ্থাৎ সম্পন্ন স্বৰূপত থাকিবা তেতিয়া কোৱা হ'ব বৰদানী মূৰ্ত।

***শ্লোগান:-** স্মৰণৰ তীব্ৰ দৌৰ লগোৱা তেতিয়া পিতাৰ ডিঙিৰ হাৰ, বিজয়ী মণি হৈ যাবা।

!!ওম শান্তি!!
